

Laikraksts iznāk trīs reizes nedēļā: trešdienās, piektdienās un svētdienās.

UZVARAS CEĻŠ

Redakcija Līvānos, Rīgas ielā 33. Tālruni: redaktoram 41, redakcijai 58. Numurs maksā 10 kapeikas

Latvijas Komunistiskās partijas Līvānu rajona komitejas un Līvānu rajona Darbaļaužu deputātu padomes organs

№ 108 (906)

Trešdien, 1956. g. 12. septembrī

7. gads

PĒDĒJAIS LAIKS SĒT PĒDĒJOS ZIEMĀJU HEKTARUS!

Kolchoznieki, mechanizatori, un lauksaimniecības specialisti, nokavējot labākos sējas termiņus, zaudēsiet daļu no nākamā gada ražas

*

Ziemāju sēja jābeidz tuvākajās dienās

Patet labākie ziemāju kultūru sējas agrotehniskie termiņi, jo tā mūsu rajona kolchozos bija jāveic ne vēlāk kā līdz 10. septembrim. Taču šajos labākajos agrotehniskajos termiņos ziemājus iesēja tikai lauksaimniecības artelī „Draudzīgais maijs” iesējot 225 hektaru ziemāju.

Nedaudz līdz sējas plāna izpildei palika arī lauksaimniecības artelī „Uzvara”. Šodien ziemāju sēju beidz kolchozi Oškalna vārdā nosauktais un „1. Maijs”. Tomēr visumā pa rajonu uz 10. septembrī ar ziemāju kultūrām apsēti tikai 62,5 procenti no plāna. Sevišķi trausmatns stāvoklis ar ziemājiem tīdos kolchozos kā „Strauts”, kur no plānā paredzētajiem 150 hektāriem apsēti tikai 18 hektāri, Čapajeva vārdā nosauktajā no 200 hektāru lielās ziemāju platības iesēti tikai 70 hektāri, Leņina vārdā nosauktajā lauksaimniecības artelī no plānā paredzētajiem 400 hektāriem ar ziemāju kultūrām apsēti tikai 219 hektāri.

Šajos kolchozos ievērojamais aizņemto papuvju platības nav sagatavotas ziemāju sējai.

Minētajos kolchozos trūkst arī traktoru, lai sēju veiktu tuvākajās divās dienās. Taču MTS vadītāji bb. Beļajevs un Šuba nepalīdz šiem kolchoziem ar tehniku, ne-

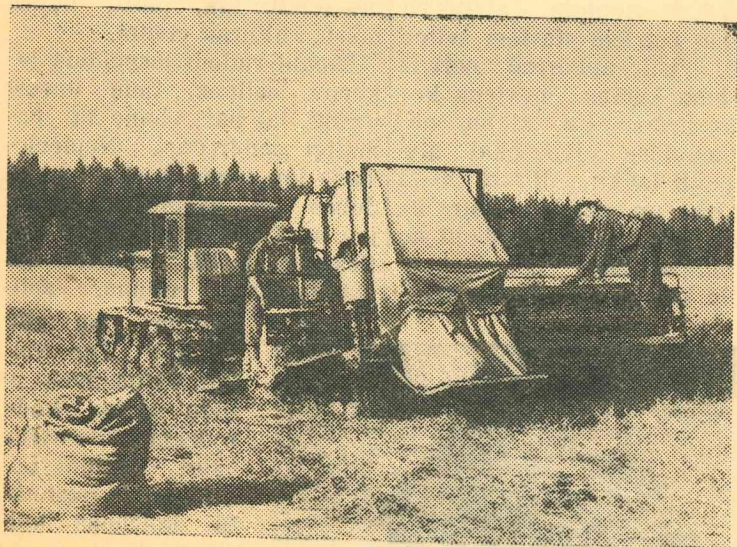
organizē savlaicīgu traktoru pārvietošanu no tiem kolchoziem, kuros ziemāji jau iesēti, uz atpalkušajiem kolchoziem. Visātrākā laikā jāsniedz tehniska palīdzība lauksaimniecības artelī „Strauts”, Čapajeva vārdā nosauktajam un kolchozam „Molodaja gvardija”.

Vienreiz jābeidz bezatbildība ziemāju sējā no kolchozu priekšsēdētāju bb. Gaševa un Bogdanova, puses, kuri mierina sevi un kolchozniekus, ka lūk, sēt vēl ir laiks. Ne uz mirkli nedrīkst aizmirst, ka katra ziemāju sējas laikā novēlētā diena atsauksies uz nākamā gada ražām, jo aukstā laikā iesētie ziemāji slikti attīstās un slikti pārziemo.

Galvenais ir ne tikai iesēt ziemājus laikā, bet stingri ievērot arī agrotehniskos noteikumus. Ļoti svarīgi sagatavot sēklas sējai — izdarīt kodināšanu ar ķimikāliem.

Diemžēl ne visos kolchozos ievēro šos nepieciešamos agrotehnikas noteikumus. Bieži notiek tā, ka sēklas tūlīt no kuļmašīnas ved uz tīrumu un iesēj. Nekādā gadījumā to nedrīkst pielaut.

Kolchozu valdēm, partijas pirmorganizācijām un ciemu Padomēm jādara viss, lai ziemāju sēju veiktu tuvākajās divās trijās dienās, tikai tad varēs gaidīt nākošgad augstu ziemāju kultūru ražu.

Vorošilova vārdā nosauktā lauksaimniecības artelja kolchoznieki sadarībā ar Līvānu MTS mechanizatoriem astoņās dienās pabeiguši ziemāju plauju 287 hektāru platībā. Tagad plaši izvēršas vasarāja novākšana un līnu plūksana. Attēlā: kombinieris Jānis Dambītis novāc līnus 2. kompleksajā brigādē.

S. Dapilova foto

PSRS Ministru Padomes, PSKP Centralās Komitejas un Vissavienības Arodbiedrību Centralās Padomes

LĒMUMS

par darba algas paaugstināšanu zemū atalgotiem strādniekiem un kalpotājiem

Lai tālāk celtu darbaļaužu materiālo labklājību, PSR Savienības Ministru Padome, PSKP Centralā Komiteja un Vissavienības Arodbiedrību Centralā Padome nolēm:

1. Turpmāk līdz vispārējai strādnieku un kalpotāju darba algas nokārtošanai, paaugstināt, sākot ar 1957. gada 1. janvāri, darba algu zemū atalgotiem strādniekiem un kalpotājiem, nosakot to:

a) strādniekiem un kalpotājiem, kas nodarbināti tieši rūpniecības uzņēmumos, jaunceltņēs, transporta un sakaru uzņēmumos — ne mazāk par 300—350 rubļiem mēnesī;

b) pārējiem strādniekiem un kalpotājiem, kā arī rūpniecības uzņēmumu, jaunceltņu, transporta un sakaru uzņēmumu zemākajam apkalpojošam personālam un apsardzības darbiniekiem pilsētās un strādnieku ciematos — ne mazāk par 300 rubļiem un laukos ne mazāk par 270 rubļiem mēnesī.

Šis darba algas paaugstinājums attiecināms uz strādniekiem un kalpotājiem, kuriem tarifa likme vai amata atalgojums ir zemāks par norādītajiem apmēriem.

2. Noteikt, ka strādniekiem un kalpotājiem atlīdzību par izstrādes normu izpildi un pārsniegšanu, premijas, atlīdzība par virsstundu darbu, par darbu svētku dienās un nakts laikā, piemaksas un atlīdzība par izdienu, kā arī piemaksas par darbu Tālo Ziemeļu rajonos un tiem pielīdzinātajos apvidos, sausajos un kalnu rajonos izmaksājamas virs šā lēmuma 1. punktā norādītajiem darba algas apmēriem.

Šīs izmaksas aprēķināmas, pamatojoties uz uzņēmumos, organizācijās un iestādēs pastāvošajam tarifa likmēm un amata atalgojumiem.

3. Uzdot PSRS ministriem un resoru vadītājiem, kā arī savienoto republiku Ministru Padomēm, saskaņojot ar PSRS Ministru Padomes Valsts darba un darba algas jautājumu komiteju un VACP, mē-

neša laikā noteikt darba algas minimālo apmēru atsevišķās nozarēs šā Lēmuma 1. punkta «a» apakšpunktā noteiktajās robežās.

4. Noteikt, ka gadījumos, kad strādnieki un kalpotāji nostrādājuši nepilnu mēnesi, darba algas apmērs nosakāms proporcionāli attiecīgajā mēnesī nostrādātajam laikam.

5. Mācekļu darbs uzņēmumos, jaunceltņēs, organizācijās un iestādēs apmaksājams saskaņā ar pastāvošajiem noteikumiem.

To strādnieku un kalpotāju darbs, kuri mācās sakarā ar citas kvalifikācijas apgūšanu, apmaksājams saskaņā ar šā lēmuma 1. punktu.

6. Atzīt par nepieciešamu, sākot ar 1957. gada 1. janvāri, atcelt ienākuma nodokli un neprecēto, vientuļo PSRS pilsoņu un mazgimeņu nodokli strādniekiem, kalpotājiem un mācību iestāžu audzēkņiem, kas saņem darba algu vai stipendiju līdz 370 rubļiem mēnesī.

Iesniegt PSRS Augstākās Padomes Prezidijam apstiprināšanai Dekreta projektu par strādnieku un kalpotāju ar nodokļiem neapliekamā darba algas minimuma paaugstināšanu.

7. Paredzēt 1957. gada tautas saimniecības plānā un Valsts budžetā izdevumus pasākumiem, kas saistīti ar darba algas paaugstināšanu zemū atalgotiem strādniekiem un kalpotājiem, 8 miljardu rubļu apmērā, kas caurmērā nodrošinās darba algas paaugstināšanu visai minētajai strādnieku un kalpotāju grupai apmēram par 33 procentiem.

PSRS MINISTRU PADOME,
PSKP CENTRALĀ KOMITEJA,
VISSAVIENĪBAS ARODBIEDRĪBU
CENTRALĀ PADOME

1956. g. 8. septembrī

PSRS Augstākās Padomes Prezidijs

DEKRETS

Par strādnieku un kalpotāju ar nodokli neapliekamā darba algas minimuma paaugstināšanu

PSRS Augstākās Padomes Prezidijs nolēm:

1. Atcelt ienākuma nodokli un neprecēto, vientuļo PSRS pilsoņu un mazgimeņu nodokli strādniekiem un kalpotājiem, kas saņem darba algu līdz 370 rubļiem mēnesī.

Noteikt ar nodokļiem neapliekamo strādnieku un kalpotāju darba algas un mācību iestāžu audzēkņu stipendijas minimumu 370 rubļu apmērā 260 rubļu vietā.

2. Saskaņā ar šā Dekreta 1. pantu izdarīt šādus grozījumus PSRS Augstākās Padomes Prezidija 1943. gada 30. aprīļa Dekretā „Par ienākuma nodokli no iedzīvotājiem”:

Dekreta 2. panta «a» punktu formulēt šādi:

«a) strādnieki un kalpotāji, kas saņem darba algu ne vairāk par 370 rubļiem mēnesī»;

Dekreta 2. panta «h» punktu formulēt šādi:

«h) mācību iestāžu audzēkņi, kas saņem stipendiju ne vairāk par 370 rubļiem mēnesī, — par šo stipendiju»;

Dekreta 13. panta «a» punktu formulēt šādi:

«a) mācību iestāžu audzēkņi, kas saņem stipendiju vairāk par 370 rubļiem mēnesī, un aspiranti — par saņemamo stipendiju».

3. Šis Dekrets stājas spēkā ar 1957. gada 1. janvāri.

PSRS Augstākās Padomes Prezidijs
Priekšsēdētājs K. VOROŠILOVS

PSRS Augstākās Padomes Prezidijs
Sekretars A. GORKINS

Maskavā, Kremļī, 1956. gada 8. septembrī

Kāpēc ar ziemāju sēju kavējas?

Aiziet labākais ziemāju sējas agrotehniskais periods. Vairumā rajona kolchozu ziemas kviešu un rudzu sēja tuvojas nobeidumam. Tomēr dažos tā veicas ļoti gausi. Lūk, kolchozs „Darbs“. Te kolchoza divās kompleksajās brigādēs jāiesēj pavisam 60 hektaru ziemāju. Cik tad apsešs uz šo dienu? Vēl ne puse — 23 hektari. Pirmajā brigādē (brigadieris Jānis Gercāns) — 18 hektaru, otrajā (brigadieris Pēteris Stikāns) — 5 ha, bet katrā jāapsēj pa 30 hektaru.

Abās brigādēs tuvākajās dienās iesēs vēl 17 hektaru, jo tāda platība sējai sagatavota, bet kad tiks iesēti pārējie 20 hektari, nav zināms. To nezina ne brigadieris, ne II kompleksās brigādes brigadiera palīgs Antons Skrebelis, kas kolchozā izpilda agronoma pienākumus.

Kāpēc tas tā? Tikai tāpēc, ka ziemāju sējai paredzētās platības vēl aizņemtas ar zaļbarību un liniem. Linu gan nav daudz, bet arī to nopļūkšana prasīs savu nedēļu laika. Zaļbarības platības nenopļautas tāpēc, ka nav ievērots zaļā konveijera plāns, tie iesēti masveidīgi, bet pļauja ieviecināta. Tagad kolchozā darbu sastrēgums: ne dienu nevar kavēties ar ziemāju kulšanu, jo jāatbrīvo šķūņi vasarājam, jāpļauj vasarājs, nekavējoties jāatbrīvo aizņemtas platības ziemāju sējai. Pie šo darbu sastrēguma un ziemāju sējas aizkavēšanās nav attaisnojošu iemeslu.

Kolchozā visi darba spējīgie kolchoznieki aktīvi piedalās darbā, pietiekoši ir zirgu vilkmes sējmašīnu (četras zirgu un 1 traktoru), ir pašu kolchoza traktors, kolchozā strādā arī mašīnu-traktoru stacijas traktors, jau nedēļu kā palīgā ieradās Rīgas studējošā jaunatne.

Ar vārdu sakot, ir viss, trūkst tikai savlaicīgas iepianoto darbu izpildes, tālredzības, pareiza darba spēka un laika aprēķina. Jau vasarā visi kolchoza vadošajiem darbiniekiem bija skaidrs, ka, iesējot virs plāna 15 hektaru linu un neizlietojot zaļajam konveijeram kukuruzas mistru, darbi rudenī aizkavēsies, bet neviens to necentās likvidēt, nopļaujot augusta lietainajās dienās to skābarībai. Mistru audzējot līdz šai dienai, tika nokavēti labākie ziemāju sējas agrotehniskie termiņi.

Nopietnu pārmetumu šīnī ziņā pelna arī MTS vadība, kas nepilda ar kolchozu noslēgto līgumu par ražas novākšanu un sēju. Ar kombainu bija jānovāc 15 hektaru linu, jānopļauj 30 ha graudaugu, no 100 hektariem labība jāizkuļ un jāiesēj 20 hektaru ziemāju. Tas viss netiek veikts. Plānā paredzētie MTS darbi kolchozam jāveic ar pašu spēkiem. Saprotams, ka tas ievērojami pasliktina jau tā saspīlēto darbu gaitu.

Ja pagājušajā gadā kolchozs ziemāju sēju veica ap 20. septembri, tad šogad noteikti tā ievilksies ilgāk.

To nemaz necenšas noslēpt kolchoza vadošie darbinieki, to arī liecina neatbrīvotās un neapstrādātās, bet ziemāju sējai paredzētās platības.

Kas tagad jādara, lai pasteidzinātu darbus, atgūtu nokavēto un ātrāk pabeigtu ziemāju sēju? Kolchoza vadībai jāpanāk, lai MTS pildītu savu darba līgumu un, laižot linu laukos, kā arī vasarājā, kombainus, atbrīvotu citiem darbiem cilvēkus, kas varētu novākt zaļbarību, to ieskāt un reizē atbrīvot arī aizņemtas platības ziemājiem.

Komplekso brigāžu brigadieriem ik dienas jānovērtē svarīgāko darbu rajoni un lietderīgi jāizvērtē kā brigādes kolchoznieki, tā arī palīgi no pilsētas ar tādu aprēķinu, lai darba pietiktu visai dienai. Kolchoza traktors jāiesaista sējā, jo traktoru vilkmes sējmašīna stāv brīva. Tādā veidā atbrīvosies darba spēks, un tās pašas platības varēs apsēt daudz īsākā laikā.

Kolchoza „Darbs“ vadošajiem darbiniekiem un visiem kolchozniekiem jābūt traucsmes par nākošā gada ziemāju ražu, jo tās liktenis daļēji izšķiras jau tagad. Tagad kolchozā ziemāju sēja jāveic šīnīs dienās. Tas ir iespējams un katrā ziņā jāveic, tad arī ziemāji dos spēcīgu zelmeni, spējīgu izturēt rudens kailsalu un ziemas sniega segu.

A. Bērzs

Skolu dzīve

Pēc stundām uz darbu kolchozā

Vasaras brīvlaiku skolēni aizvadīja piedaloties ražošanas darbos. Sācies skolās spraigs mācību darbs, bet skolēni neaizmirst arī sava dzimtā kolchoza laukus. Tūlīt pēc mācību beigšanas skolā, Rimicānu 7-gadīgās skolas skolēni

dodas uz kolchozu „Uzvara“. 6. septembrī skolēni skolotāja I. Baltzoša vadībā devās talkā 3. kompleksajai brigādei. Brigadieris b. Lazdāns mazajiem talciniekiem darbu ierādīja kviešu laukā.

„Čakli viņi pastrādāja pie

kviešu sastatīšanas“, atzinīgi par palīgiem saka brigadieris.

Jau tagad redzams, ka Rimicānu skolas skolotāju un skolēnu kolektīvs būs kolchozam ražas novākšanas darbos krietns palīgs.

V. Kancāne

Bet viņi izbraukuši darbā uz ilgāku laiku

Nemanot jau pienācis rudens. Kolchozu lauki šogad ir devuši bagātīgu ražu. Tās novākšanai kolchozniekiem jāveltī daudz čakla darba. Palīgā lauku darba rūķiem šogad ir devušies daudz čaklu talcinieku no skolu vecākajām klasēm.

Līvānu 1. vidusskolas 8. b. klases kolektīvs, pavisam 25 cilvēki, strādā kolchozā „Strauts“.

Lūk, šos rosīgos talciniekus redzam 2. laukkopības brigādē. Vieni plūc linus, otri rosās pie kuļmašīnas un citi strādā pie āboliņa vešanas.

No skolniecēm daudzas ir čaklas linu plūcējas. Anna Ārsmeniece labi mācās skolā un arī uz lauka viņai darbs veicas nē sliktāk. Linu plūckšana nav sveša arī Veltai Miltai un vairākiem citiem. Šīnī darbā no meitenēm neatpaliek arī Evalds Zelens un vairāki citi zēni. Viņi ir lepnī ka prot jebkuru darbu.

Pie kuļmašīnas darbs protams ir jautrāks, bet toties arī smagāks. Taču zēni J. Vilcāns, Ed. Rubenis un P. Mališevs grib būt tieši te. Viņi strādā pie labības pieveša-

nas. Citi palīdz salmu krāvējiem, vai arī sagrābj ar zirgu grābekļiem uz lauka palikušās vārpas. Zudumā nedrīkst iet neviens grauds.

Pie āboliņa vešanas savu darba prasmi parāda A. Drivenieks, J. Vilcāns un vairāki citi.

Par šo teicamo darba organizētību, kas nepaliek bez rezultātiem, gādā čaklo talcinieku grupas vadītāja skolotāja H. Vucena.

Par paveikto darbu 2. brigādes brigadieris b. J. Puntuzis izsakās atzinīgi, jo kā gan nē, katrs talcinieks dienā paveic savu normu apzinīgi, pie tam nekad neatsakās izstrādāt arī vairāk. Darbs te veicas ar prieku. Organizētība ieturēta jau no pašām pirmajām dienām.

Cik rosīgi skolēni strādā uz lauka, tikpat lietderīgi un labi viņi arī pavada brīvo laiku. Vakaros pēc darba talcinieku apmetnē „Driviņu“ mājās dzirdamas skanīgas dziesmas. Un arī bez tām nodarbošanās netrūkst. Skolotājas b. Vucenas vadībā dažas grupas apskata skaistos Atašas upes krastus. Kopmītnē no perso-

nīgajām grāmatām jau iekārtota bibliotēka, kur čaklie grāmatu lasītāji vienmēr pavada brīvo laiku. Visbiežāk pie grāmatām var sastapt Rolandu Stari. Pieejami laikraksti un žurnāli, jo te iekārtots pasta piegādes punkts. Skolotāja b. Vucena katru dienu organizē kopēju laikrakstu lasīšanu. Atpūtas brīžos skolēni spēlē dažādas spēles.

Netiek aizmirstas arī skolas grāmatas. Tā algebrā labas sekmes uzrāda Gaida Ignatova un palīdz zināšanas apgūt savai biedrenei Zelmai Lāčkājai. Vecākiem daudzi skolēni uzrakstījuši vēstules un gaida atbildes. Ar vārdu sakot, izbrauciens uz kolchozu tiek izmantots lietderīgi.

Kolchozs savus talciniekus labi apgādā un šeit savu izveidību virtuvē parāda skolnieces Markote, Pavlovska un Rušeniece. Viņu gatavotie ēdieni talciniekiem vienmēr garšo nevainojami.

Skolēni te vēl vairāk iejūtas kolektīvismā, vēl ciešāk saliedējas vienotā saimē, kas var veikt lielus darbus.

M. Freivalds

LATVIEŠU TAUTAS LIELAIS RAKSTNIEKS

11. septembrī mūsu Dzimtenes tautas atzīmē 91. gadadienu kopš dzimis latviešu tautas dzejnieks Jānis Rainis. Varena dzejnieks dzīvo visās tautās un valodās. Viņš kļuvis par visu padomju tautu, tautas demokrātijas zemju iemīloto dzejnieku. „Mana dzeja ir priekš proletariāta, un viņas uzdevums to stiprināt garā un jūtās uz lielo gaitu“ — rakstīja Rainis. Un darba tauta to pareizi saprata.

Kad 1903. gadā iznāca Raiņa pirmais dzejoļu krājums „Tālās noskaņas zilā vakarā“, tauta sajuta, ka sagaidījusi savu dārgāko jūtu un domu izteicēju, revolucionāru, cīņā saucēju. Raiņa dzejoļos vareni izpaudās revolūcijas gaidas, ar asu izsmieklu dzejnieks šausa carisko iekārtu, buržuazisko sabiedrību, tautas apspiedējus, drosmīgi vēstīja par tautas uzvaru, kad jaunas cilvēcības gaisma

„Līdzī saules segai
Silti appēms visus sāpju
bērnus“.

Latviešu senās brīvības cīņas attēlotas Raiņa lugā „Uguns un nakts“, bet seno laiku tēli Lāčplēsis un Spīdola nostājās blakus revolucionāriem, kas cīnījās par darba lauku idealismu. Savilņoti mēs šodien lasām Spīdolas pareģojumu par nākotnes cīņām, kad varoņi nebūs vieni.

Kad Latvijā augstu uzbrangoja 1905. g. revolūcija, Rainis ar visu sirdi kļuva par tās dzejnieku.

Kad iestājās reakcija un Latvijā trakoja soda ekspedīcijas, Rainis ar varenu spēku „Klusā grāmatā“ apdziedāja Piekta gada varoņus un upurus. Rainis līdz galam palika uzticīgs revolūcijai, proletariāta mērķiem, uzturēja tautā ticību taisnās lietas uzvarai. No Šveices trimdas nāca grāmata pēc grāmatas, kas iedvesmoti radīja tautai ceļu uz nākotni.

Dzejoļu krājumos „Tie, kas neaizmirst“ un „Gals un sākums“, poemā „Ave sol“ un lugās „Zelta zirgs“, „Indulis un Arija“, „Pūt, vējiņi“ Rainis parādīja latviešu rakstura labākās īpašības.

Cerību pilns viņš 1920. gadā atgriezās Latvijā, bet te viņu sagaidīja vilšanās. Mūsu zemē valdīja latviešu buržuāzija. Buržuaziskajā Latvijā pavadītos gadus viņš uzskatīja par savu trešo trimdu. Raiņa domas lidoja pāri robežām uz Maskavu. Dziļa cilvēcība, naidis pret tautas apspiedējiem un imperialistisko karu izraisītājiem, revolucionārās idejas caurstrāvo Raiņa darbus. Tie tagad kļuvuši par latviešu tautas, par visas padomju Savienības tautu, visas pasaules darba lauku īpašumu.

„Latviešu rakstniecībai, — norāda Andrejs Upīts, kas daudzus savos kritiskajos darbos atklājis Raiņa vareno nozīmi latviešu tautas literatūrā, revolucionarajā kustībā un kulturā, — ir tiesības būt lepnam, ka viņa par savējo var saukt vienu no vislielākajiem pasaules darba tautas dzejniekiem“.

KLUBS LABS, BET APKĀRTNE ATBAIDOŠA

Jau drīz būs divi gadi, kā Lēpina vārdā nosauktā kolchoza laudis saņēma jaunu klubu.

Toreiz šo klubu svinīgi atklāja un jauniešiem teica: „Lūdzu, ņemiet, strādājiet un kulturali atpūšaties, tagad mums ir pašiem savs klubs“.

Taču jaunieši pie tā arī nepalika. Sak, paldies un dzīvosim mierīgi tālāk.

Bet, kas gan tā par kultūras iestādi, kurai nekultūrala apkārtnē. Ēka izskatās pamesta un vientuļa. Tai apkārt visiem četriem stūriem svīlpo vējš. Visā apkārtnē neredz neviena kociņa, neviena košuma krūma. Uz klubu neved nevienš celiņš, tikai divi dubļaini lauku ceļi šīnī vietā izšķiras un aizlokas katrs uz savu pusi, itkā bēgdami no nemīlīgās ēkas.

Ne komjaunatnes pirmorga-

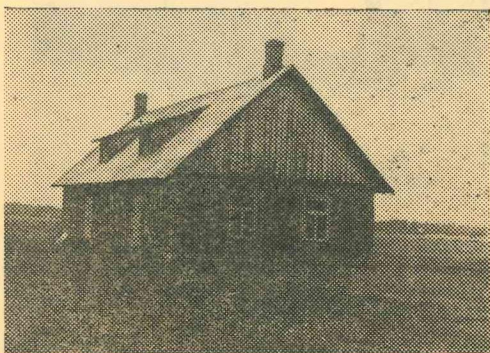
nizācijas biedri, ne kolchoza jaunieši nav pakustinājuši ne pirkstu, lai šo neglīto skatu izlabotu.

Patiesībā tas taču nemaz nav grūti: nepieciešams sarīkot tikai dažas komjauniešu un jauniešu talkas, lai kluba apkārtnē pārvērstos līdz nepazīšanai. Kolchozā labi komjaunieši un jaunieši. Katrs no viņiem negribētu savu klubu redzēt neglītu, tāpēc neviens neatteiksies dažas dienas cītīgi pastrādāt, lai ar lepnumu teiktu: lūk, mūsu klubs, mūsu kultūras centrs.

Tagad rudenī iespējams iekārtot celiņus, tiem uzvest granti, lai par zieme tā pamatīgi sablīvotos. Nepieciešams jau tagad apzīmēt puķu dobes un apstādījumus, lai jau agrā pavasarī varētu stāties pie darba, iekārtot apstādījumus, celiņus, soli-

nus un visu glīti iežogot. Tas viss katrā ziņā jāveic, jo tādu klubu, kādu redzam fotoattēlā, šķiet neviens Lēpina vārdā nosauktā kolchoza kolchoznieks, nenosarkstot, negribēs nosaukt par savu kultūras centru.

P. Pārupe

Redaktore H. JEROFEJEVA